

Til § 12.

Den her indsatte Bestemmelse om, at der uopholdelig skal gives Jagtejeren Meddelelse om, at der paa hans Grund ligger et Stykke anskudt Vildt, skyldes først og fremmest humane Hensyn, men det anskudte Vildt bør jo heller ikke gaa tilspilde.

Bestemmelsen om, at Jagt fra Baad, hvor Jagten er fri, ikke maa finde Sted nærmere end 100 m. fra anden Mands Jagtgrund er et naturligt Supplement til det gældende Forbud mod Jagt ved Vadning i samme Afstand fra anden Mands Jagtgrund. Med fladbundede Skydepramme og Kajak kan man nemlig gaa Stranden omtrent lige saa nær som ved Vadning.

Til § 13.

Enslydende med den nugældende.

Til Kapitel II.

Alle Paragraffer i dette Kapitel, undtagen § 16, er helt nye. De almindelige Bemærkninger til de i Kapitlet indeholdte Bestemmelser findes i Indledningen. Om Enkelthederne skal i øvrigt bemærkes.

Til § 14.

Denne Paragraf maa sammenlignes med § 6, 1ste og 2det Stykke, hvori der hjemles Ejeren eller Brugerens Ret til at skyde eller paa anden Maade jage eller fange visse Skadedyr paa de ham tilhørende eller til Brug overladte Jorder, specielt i hans Gaard, Gaardsplads, Have eller Lystanlæg. For saadan Jagts eller Fangsts Udøvelse stilles intet Krav om Jagttegn.

Naar der i øvrigt kræves et særligt Tegn for at maatte jage, sker dette udelukkende for Kontrollens Skyld. Der er skelnet mellem den Jagt, som udøves paa egen Grund, og den, som udøves paa Grunde, som vedkommende ikke selv har Ejendomsret eller Brugsret til. Denne Adskillelse maa sikkert erkendes at være naturlig. Desuden er der foreslaaet, at Udlændinge betaler et særlig højt Gebyr for at udøve Jagt. Dette vil neppe findes ubilligt, saa meget mere som vore Nabolande, Norge, Sverige og Tyskland har en saadan Ekstrafgift for Udlændinge, der vil jage i det paagældende Land.

Om de Beløb, som er foreslaaede som Afgift, har der indenfor Udvalget været noget delte Meninger. Forslaget fremtræder som et Kompromis mellem de afvigende Anskuelser.

Formentlig maa der under en eller anden Form ydes et ekstra Vederlag til de Kontorer, hvorfra Jagttegnene udstedes, da det dermed forbundne administrative Arbejde neppe bliver helt ringe. Men hvorledes dette Vederlag skal fastsættes, har Udvalget ment ikke at kunne stille Forslag om.

Til § 15.

Man har ment, at straffede Personer, vanemæssige Dyrplagere og Krybskytter bør kunne udelukkes et længere Aaremaal fra at drive Jagt. Dette stemmer overens med den Tankegang, som har været bærende for Udvalgets Arbejde i det hele taget.

Til § 16.

I 1ste Stykke gives Regler om umyndiges Adgang til at faa Jagttegn; 2det Stykke er enslydende med den nugældende Jagtlovs § 14.

Til Kapitel III.

Om de almindelige Synspunkter for de her foreslaaede nye Fredningsbestemmelser henvises til Indledningen.

Angaaende Opstillingen skal bemærkes, at saavel Fredningsbestemmelserne for Pattedyr (§ 17) som for Fugle (§ 18) er delte i 3 Afsnit, eftersom de paagældende Dyrearter a) maa jages hele Aaret, b) er fredede en Del af Aaret eller c) er fredede hele Aaret.

Til dette Kapitel er for Oversigtens Skyld henført alle de Bestemmelser fra Jagtlovens forskellige Afsnit, som handler om Fredningsregler eller om Afgivelse fra saadanne.

Til § 17.

Til a. Man har ikke ment at kunne foreslaa nogen Fredningstid for de her nævnte Dyr af Hensyn til den Skade, de volder Jordbruget eller Fiskeriet.

Til b. Ud over den Fredning, der hidtil har været tilstaaet *Raabukkene*, foreslaas disse fredede fra 1. Januar til 31. Marts. Dette begrundes i, at det meget